

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XII. Argumentum. Ostenditur quis sit Minister ordinarius Sacramentorum? Disseritur, An Angeli boni possint ministrare Sacramenta? nec non Animæ Beatæ, ac ipsa Beatissima Virgo Mater Dei?

...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

6 Secundus casus non minus curiosus est tenoris sequentis.

Sacerdos averfatus vinum acerbum, quod à Sacrista datur pro Miffa, ed quia est dolorificum fuo ftomacho, ftatuit in corde fuo, nolle amplius celebrare cum dicto Vino, & fibi providet Vinum Creticum, vulgò Malvalia, cum quo intendit Sacrum facere. Sacrista clam ex urceolo aufert dictum Vinum Creticum preparatum, & in eodem ponit folitum Vinum acerbum, quod Sacerdos, hujus mutationis ignarus, confecrat in Miffa. Quaritur, an validè? Videtur prima facie pro hujus casus refolutione in hanc conveniendum fententiam, quòd fi Sacerdos ita exclusus à fuà intentione materiam Vini acerbi in Miffa confecrandam, & ita determinavit confecrare vinum Creticum, ut omninò, noluerit amplius habere pro materia ipfum vinum acerbum jam à fe exclusum, etiamfi illud fibi proponeretur confecrandum; invalida eflè confecratio; quia deficit intentio, & actio illa dicitur involuntaria; fiquidem vinum acerbum non intentum ita fe habet, ac fi non eflèt materia apta, quantum eflèt ex parte Miniftri, qui illud non vult confecrare. At è contra fi cum intentione particulari confecrandi vinum Creticum à fe preparatum, retinet univerfalem intentionem confecrandi omne aliud vinum appofitum in calice, aptum confecrari, & actualiter confecrando vinum acerbum, quamvis ignotum fibi, habuit intentionem confecrandi id, quod erat in calice; ut omninò eflèt fupponendum, quia quilibet Sacerdos etiam mediocris pietatis, cum confecrat, intendit validè confecrare; & tunc validè confecravit; nam talis actio eflèt voluntaria, & habet intentionem requifitam ad validitatem Sacramenti. Suarez de Euchar. difp. 13. fect. 3. in fine. Card. de Lugo de Sacramentis in genere difp. 8. fect. 7. per totam. Et in puncto Eminent. Cardin. de Lauræa d. tom. 1. difp. 3. art. ult. num. 94.

DECISIO XII.

ARGUMENTUM.

Oftenditur quis fit Minifter ordinarius Sacramentorum? Differitur, An Angeli boni poffint miniftrare Sacramenta? nec non Animæ Beatæ, ac ipfa Beatiffima Virgo Mater Dei? Exempla plurima de iisdem.

SUMMARIUM.

- 1 Quis fit Minifter Sacramentorum?
- 2 Angeli an poffint miniftrare Sacramenta?
- 3 Sacramentorum à cœleftibus Spiritibus miniftratorum exempla.
- 4 Deipara an miniftraverit Extremam Unctionem B. Reginaldo?
- 5 Fœmina qua, & quot Sacramenta poffint miniftrare?
- 6 Mulier an poffit miniftrare Euchariftiam?

MOdò videamus, quis fit minifter ordinarius Sacramentorum? Itaque DD. omnes docent; Ordinarium Miniftrum Sacramentorum eflè hominem viatorem rationis ufum habentem; ita tamen, ut fœmina, & laicus in Baptifmate, & in Matrimonio tantùm poffit eflè Minifter; in cæteris autem Sacramentis non omnes homines viatores, fed qui facris ordinibus funt infigniti

habendi funt miniftri, ut fuo locis declarabitur; excepto cafu neceffitatis, vel pro impedienda magna irreverentia Euchariftiæ, quam etiam laicum, & fœminam poffe fibi, & alteri miniftrare, docent Theologi, ut infrà ad tertium Quæftum, Rationes refponfi hujus plures fuerunt allatæ: videlicet, quia inftitutor Sacramentorum fuit Chriftus homo; ergo congruum fuit, miniftratos homines eflè. Sacramenta constant ex fenfibilibus: ergo congruum fuit, à miniftro utente fenfibus ea miniftrari. Hinc illud Apoftoli ad Hebr. 5. *Omnis Pontifex ex hominibus affumptus pro hominibus confituitur.* Et ita communitur Theologi, & Summiſta Cardin. de Lugo de Sacram in genere difp. 8. n. 1. Bonacina tom. 1. difp. 1. quæft. 3. punct. 1. n. 9. Gobat de Sacrament. tract. 1. num. 50. Maffrius in Theolog. Moral. difp. 16. num. 35. Et Emin. Cardin. de Lauræa de Sacramentis difp. 8. n. 4.

Sequitur fecundum Quæftum, an Angeli poffint adminiftrare Sacramenta? Circa quod affirmativè est refpondendum, & non folùm de Angelis bonis, fed etiam de malis, & de beatis in cœlo exiftentibus; & hoc ex Divina difpenfatione; fiquidem, ita liberum eflèt DEO committere Angelis bonis, & malis, nec non Animabus Beatis miniftratum Sacramentorum, ficut homini viatori; non enim Deus neceffitatur ab homine, vel alio motivo, ut homini viatori tantùm committat; & cum Angeli boni, vel mali, ac Anima beatorum poffint corpora affumere, cum illis valent proferre verba fenfibilia, & orationes fenfibiles exercere; ut docent Bonac. d. difp. 1. q. 3. punct. 1. num. 10. Gobat d. tract. 1. num. 50 & num. 158. Volpi refol. 8. n. 8. Card. de Lugo d. difp. 8. fect. 1. n. 4. ubi id negat ex ordinaria poteflate; fed concedit ex fpeciali conceffione Dei; & cæteris pleniis, & doctius Eminentiffimus Cardinalis de Lauræa d. tom. 1. De Sacramentis in genere difp. 10. art. 1. per totum. Et quia plurimi ex Clero Patavino ftudiofi funt antiquitatum, & Sacrarum Hiftoriarum, fequentia retulerunt exempla; ex quibus conftat, Sacramenta ab Angelis, à Beatis, imò & à Chrifto Domino aliquando fuiffe adminiftrata. Siquidem S. Amphiloſchius fuit ab Angelis confecratus Epifcopus. Nicephor. lib. 11. hiftor. cap. 20. S. Philemonem Martyrem jam conftitutum in arena carnificine, omnibus fpectantibus Chriftianis, baptizavit ipfe Chriftus. Ex Metaphraſte Sarius in Vita S. Thyſi, & Socior. 14. Decemb. S. Onuphrius Anacoreta fingulis Dominicis Chrifti corpore, & fanguine ab Angelis mirabiliter reficiebatur. Paphnutius Abb. in ejus vita cap. 11. Divo Joanni Chryfoftomo morituro SS. Petrus, & Joannes Apoftoli cibum cœleftem miniftrant. Nicephor. lib. 13. Hift. Eccl. cap. 37. S. Raymundus Nonnatus, cum morbus ingraveſceret, & Sacerdos diutius tardaret, Angelorum miniftrario fub fpecie Religioforum fui ordinis apparentium, falutari viatico refectus fuit. Brev. Rom. 1661. 6. die 31. Aug. Idem de Sancto Ludano Scotorum Ducis filio refert Bolandus in ejus Vita 12. Februar. tom. 2. Et de Sancta Agnete Politiana, & de B. Angela Fulginate in Adis ear. Vit. Beatam Claram de Monte Falco Chriftus Dominus fuo manibus communicavit. In Chron. Minor. par. 2. lib. 5. cap. 41. Et Beatam Coletam in ejus Vita cap. 52. Et B. Ioannam Urbevetanam Ordinis S. Dominici, Bzovius Anno 1306. n. 18. His autem fimilia, eaque plurima refert exempla Joann. Bonifac. Bagatta in admirandis Orb. Chriftian.

stian. tom. 2. lib. 3. cap. 3. §. 4. per totum; & eod. lib. 3. cap. 5. §. Unico. ubi Reginaldo discipulo S. Dominici Deipara Extremam Unctionem administravit, & B. Liduvina Christus Salvator, quod notat etiam Surius 7. Aprilis. Sed Unctio illa, quam Deipara ministravit servo suo Reginaldo non fuit Sacramentalis, sed tantum curativa, ut constat tum ex materia supernaturali, tum ex Verbis non Sacramentalibus, quam, & quæ Sanctissima Virgo illum inungendo adhibuit, ut à me demonstrabitur in meis Decisionibus De Extrema Unctione Decis. 9. n. 21.

Supradictis addendum est hoc Tertium Quæsitum, An Femina possint Sacramenta administrare? Et circa ipsum est alterendum circa Baptismum, in casu necessitatis, & circa Matrimonium; negendum autem in reliquis Sacramentis, quod impudenter docuerat Lutherus libr. de avrogat. Miss. priv. ut notat Eminen. Cardin. de Lauræ ad. disp. 10. art. 1. num. 10. Sed ulterius feminam posse ministri officio fungi in sumenda Sacra Eucharistia absente Sacerdote, imminente periculo mortis, ut fecit Maria Regina Scotia; vel ad impediendam magnam Eucharistia irreverentiam advertit Layman. lib. 5. tract. 4. cap. 7. n. 4. Imò posse communionem sacram etiam alteri præbere concedit ex Layman, Coninch. & Diana, Cotonius in Summa Verb. Communionis Minister. n. 74. sed hæc omnia negant duo doctissimi Ecclesie cardines, videlicet Eminen. Cardin. de Lugo de Sacramen. Euchar. disp. 18. num. 24. & Emin. Card. de Lauræ de Euchar. disp. 24. num. 70. & quidem jure; nam id vetitum fuit in Can. Pervenit de consecr. dist. 2. nisi à Sede Apostolica id permittatur.

DECISIO XIII.
ARGUMENTUM.

Resolvuntur duo casus circa validitatem Sacramenti ob errorem Ministri, unius in sensu Verborum, alterius in recta prolatione eorundem.

SUMMARIUM.

- 1 Exemplum Sacerdotis errantis in intelligentia Verborum consecrationis Eucharistia. Utrum valide consecret? & n. 2.
- 3 Baptismus an sit validus, si dicatur in Nomine Patria, Filia, & Spiritu Sancta?

Sed antequam à Ministro Sacramentorum discedamus, placet hic addere alios duos casus. Primus est:

Sacerdos Theologia ignarus, consecrando hostiam, & dicendo: Hoc est corpus meum; intendebat de corpore sui ipsius: & consecrando calicem, dicendo, Hic est enim Calix &c. ly Hic, intendebat esse adverbium, id est, in hoc loco. Quæritur, an valide consecraret?

In responsis ad hunc casum duæ repertæ sunt opiniones. Una plurium opinantium valide Sacerdotem hunc non consecrate, ut tenet Vasquez de Sacramen. disp. 2. num. 102. et si supponatur in hoc Sacerdote generalis intentio faciendi, quod facit Ecclesia; nam verba formæ sunt vera locutio, qua minister humano modo loquitur; loqui autem est manifestare sensu interna; ergo manifestant id, quod loquens habet in mente. Si ergo in mente

Doct. Clericali Tom. 1. Lib. 1.

habet, quòd in illa hostia, per eum consecrata, sit corpus ipsius consecrantis, non autem corpus Christi; & ly Hic circa calicem denotat solam præsentiam localem; sequitur, illum Sacerdotem nec loqui in vero sensu, quem habuit Christus, nec habere illam intentionem, quæ fuit ipsius Christi, & quæ est Ecclesie; & ideo invalide consecrare ex defectu intentionis. Confirmatur, quia licet error privatus Ministri, dummodò intendat facere, quod facit Ecclesia, non obsit formæ, neque validitati Sacramenti, tamen obest utrique, quando ejus error mutat formam. Emin. Card. de Lauræ de Sacram. disp. 2. num. 88. Porò in casu proposito error Sacerdotis mutat formam, quia intendit corpus sui ipsius, & calicem localiter adesse. Ergo valide non consecrat. Idem docet P. Vinc. Candidus in Compend. disquis. Moral. disquis. 41. art. 1. num. 4.

Altera fuit opinio multorum affirmantium, valide consecrare, ut docet Card. de Lugo de Sacramentis disp. 2. num. 122, ubi ei visum est, sufficere illam intentionem generalem dicendi illas voces, & significandi per illas id, quod Ecclesia intendit significare, nec per errorem privatum, privatam voluntatem minus efficacem retractari illam priorem, aut impediri valorem Sacramenti. Et dat exemplum de Sacerdote intentionem habente in principio Missæ consecrandi etiam particulas in pyxide positas, qui postea tempore consecrationis, illarum immemor, intentionem suam dirigit solum ad hostiam, quam habet in manibus; & tamen ex communi omnium opinione, particula in pyxide existentes remanent consecrata vi prioris intentionis non revocata.

Huic opinioni videtur adherere Gobat de Sacramentis tract. 1. à num. 198. usque ad num. 204. ubi habitans non substituit, & insert, remanere dubiam talis Sacerdotis consecrationem; itaut si ultra suam hostiam alias particulas consecrasset, melius foret, eas ab alio Sacerdote sub conditione iterum consecrari; quia verè, & realiter non est vera forma, cum intendat aliud corpus, quam Christi in illa hostia repetiri; siquidem vera forma est, quæ efficit, quod significat; id est Christi corpus in hostia ex vi ipsius formæ repetiri. Videatur Martius in 4. sent. disp. 3. q. 8. art. 1. ubi subtiliter, sed doctè examinat intentionem Sacerdotis, quam in consecrando debet habere circa corpus Christi.

Alter verò casus circa Ministrum ministrantem Sacramentum est hujusmodi:

Parochus montanus, grossioris lingue, baptizando dicebat: In nomine Patria, & Filia, & Spiritu Sancta. Quæritur, an faciebat validum baptismum?

Omnes dixere, valida fuisse baptismata ex decisione Zaccharie Papæ in cap. Retulerunt. de consecratione dist. 4. ubi de hoc casu interrogatus respondit: Si hoc fecit ex imperitia lingue latina, non intendens inducere errorem, verè baptizavit. Quod ita intelligendum est, non quòd error privatus ministri, dummodò intendat facere, quod facit Ecclesia, obsit Sacramenti formæ; sed quia talis error mutat formam: si enim teneret Minister, genitum à Patre esse Feminam, & sic Spiritum Sanctum; forma ab ipso sic prolata, non esset forma Christi. Si verò teneret, esse quidem Feminini generis, tamen ipse sub præcis verbis Ecclesia formam proferret, verè faceret Sacramentum, ut subtiliter notat Eminentiſſ. Cardin. de Lauræ d. disp. 2. num. 88.

C